

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A fogaskerekek csendje**

1. A fogaskerek csendje

János Szikra

János – a nyilvántartás szerint csupán G534 – nehéz léptekkel tért vissza a hármasszektor gigantikus dinamótermébe. Az ózon és az izzadság fanyar keveréke nehezedett a tüdőre, a gépek monoton zúgása pedig elnyelt minden emberi hangot. János elfoglalta a helyét a kopott, fémvázás pedálgépnél. Keze automatikusan simult a hideg markolatra, lába pedig felvette azt az ütemet, amelyet már a sejtjeiben hordozott. A családja 2050 óta élt ebben a szektorban; az dédszülei még a „Nagy Átmenet” ígéretével léptek be a kapun, menekülve a kinti világ összeomlása elől. Azóta generációk nőttek fel itt, és a kinti világ emléke lassan elpárolgott, mint a kondenzvíz a forró csöveken.

Körülötte száz és száz névtelen arc hajolt a kormányok fölé, a ritmikus pedálozás hipnotikus félálomba ringatta a tömeget. Ők voltak a 2222-es év láthatatlan tartóoszlopai, az emberi akkumulátorok, akiknek létezését csak a központi rendszerbe táplált kilowattok igazolták. Egy magasan lebegő, fényes fekete Őrszem lassan úszott el a sorok felett, vörös szenzoraival pásztázva a testek hőképét. A robotok nem láttak embereket, csak ingadozó hatásfokú áramforrásokat. Ha valaki lelassult, a gép könyörtelenül jelzett, és a napi édes massaadagot azonnal csökkentették.

Yvett, a szomszédos gépen ülő fiatal lány mindössze tizennyolc éves volt, de a szemeiben már ott ült az a fásult üresség, ami a kolónia legfőbb betegsége volt. Ő már ide született, számára a fémfalak jelentették a horizontot, a csövekből érkező táplálék a gasztronómiát, és a 2050-es év nem a fogság kezdetét, hanem a teremtetést jelentette. Nem ismerte a szabadság szót, de a lábai mégis hajtották a gépet, mert a kolónia törvényei szerint a mozgás maga volt az élet.

János azonban nem engedte, hogy a gépi ritmus teljesen feleméssze az elméjét. Minden egyes pedálcsapással, amely a lábából kisajtolta az erőt, Annára gondolt, és arra a melegségre, amit a nő szemében látott a rideg elutasítás mögött. Tudta, hogy Anna csak védeni akarta őt. Ebben a világban, ahol a szeretet energiapazarlásnak minősült, a legnagyobb lázadás az volt, ha valaki megőrizte a szívét.

Alinda a fenti karzatról, a karbantartó részleg felé menet pillantott le a dinamóterem hömpölygő, szürke tengerére. A magasból a munkások nem tűntek többnek apró

hangyáknál, de ő felismerte János egyenes tartását a meggörnyedt háta között. Érezte a generációk óta öröklődő fogság súlyát, ami a családjára nehezedett 2050 óta, de most először nem a kétségbeesést látta a lenti tömegben, hanem a néma, közös dacot, ami a gépek zúgása alatt lüktetett.